

[Niels Eriksen.]

seks er nogenlunde selvforsynende med smør og flæsk, må i sig selv være et argument for at komme inden for kredsen og blive delagtige i leverancerne. Vor eksport af landbrugsvarer er ganske minimal i forhold til disse landes egen produktion, og tilstedeværelsen af en så talrig og købedygtig befolkning, som de seks markeder rummer, omkring 170 mill. mennesker, vil skabe bedre og bedre salgsmuligheder. Der skal ikke skabes så forfærdelig meget bedre salgsmuligheder; en forøgelse af forbruget på blot nogle få procent vil være nok til at aftage hele vor landbrugsproduktion. Men så er der et meget vigtigt spørgsmål, nemlig at disse landes selvforsyning er kunstig; den bygger på en udpræget beskyttelsespolitik, som viser sig i større eller mindre grad inden for de seks lande ved toldmure, direkte tilskud o. s. v. og endvidere ved noget meget bemærkelsesværdigt, nemlig at man i de nuværende fællesmarkedslande årlig indfører 9 mill. t korn. Det er i virkeligheden denne store kornindførsel, som betinger denne selvforsyning. Derfor skal man revidere sine synspunkter, hvis man virkelig vil vurdere vore muligheder som fødevarereproducenter og vore afsætningsmuligheder inden for dette område.

Så har der også været tale om den meget høje kornpris, som nogen har ment vi skulle få, hvis vi kom inden for Romaftalen. Jeg vil gerne nævne, at der i Romtraktaten er en paragraf, der siger, at i tilfælde af, at korn skal bruges til en produktion, der skal eksporteres til lande uden for fællesmarkedet, skal det ikke belægges med told. Det er jo den ordning, Holland i dag drager nytte af, og Holland har dermed fået sine interesser tilgodeset. At Holland kan få en sådan særstilling produktionsmæssigt, gør hele problemstillingen endnu vanskeligere for os. Vi mærker i dag den forskelsbehandling, som vi har frygtet i forbindelse med vor eksport til de seks, og så er sandheden dog den, at denne forskelsbehandling kun er en lille begyndelse. Vi ved, at satserne skal stige. Vi har erfaret, at vi nu ikke mere kan sælge smør til Tyskland; i den aftale, vi traf, udgik smørret. Hvad bliver det næste?

Nej, det må ikke forbavse herinde blandt politikerne, hvis man i meget store kredse

inden for landbruget i øjeblikket er ængstelig. Det kan ikke nytte, at vi i denne situation har ønsketænkning; vi må se situationen i øjnene, og jeg tror, at hvis man vil bedømme det hele realistisk, er det eneste, der er hold i for os, det fællesmarked, som allerede eksisterer. Derfor må regeringen nu for alvor undersøge vore muligheder for at komme med i dette fællesmarked. Mon ikke de fleste af os herinde i virkeligheden bifalder den grundtanke, som ligger bag fællesmarkedets dannelse. Og var det så ikke rigtigt, om vi var med til forhåbentlig samme med andre at præge denne sunde tankes udformning, efterhånden som det hele skal udbygges?

Axel Kristensen: Inden jeg går over til det egentlige, vil jeg gerne klare en bagatel. Det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde, da han havde ordet før, at oppositionen havde nægtet at medvirke i arbejdet for at erstatte restriktioner med told. Dette er ikke rigtigt. Jeg tror med sikkerhed at kunne sige, at dette spørgsmål er rejst først af venstres formand, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, vel for 3 fjerding år siden; han spurgte da, om det ikke var rimeligt, at man nu for at forberede indgangen til et stort marked overvejede at erstatte restriktionerne med told. Og jeg tror, jeg har helt ret, når jeg siger, at det var mig, der i udvalget vedrørende den toldlov, vi lige har gennemført, rejste spørgsmålet over for det største regeringsparti, socialdemokratiet. Finansministeren spurgte, om vi ville gå ind i et udvalg til udarbejdelse af et sådant forslag. Dertil svarede venstre, at det kunne vi ikke. Vi fandt det rimeligt, at regeringen med sine embedsmænd udarbejdede et forslag, men at vi i princippet var enige i, at restriktioner var værre end told, og at vi, hvis vi kunne få en ordning med toldsatser, der er rimelige, altså ikke helt prohibitive, i princippet ville tiltræde denne løsning. Jeg mener altså, at det er os, der har rejst spørgsmålet, og at der ville ske en fejlagtig mytedannelse, hvis det ærede medlem hr. Aage Foghs udtalelse fik lov til at stå uimodsagt. De to små regeringspartier taler så meget om frigivelse og liberalisering, men det var os, der foreslog, at man i hvert fald skulle tillade 10 pct.s importfrihed for de forskel-